

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 450/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zastúpenej Advokátskou kanceláriou Cubinková, s. r. o., Mickiewiczova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Eva Cubinková, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 52 C 157/2013 z 18. februára 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 52 C 157/2013 z 18. februára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 52 C 157/2013 o určenie vlastníckeho práva k (v ústavnej sťažnosti bližšie špecifikovaným) nehnuteľnostiam mala sťažovateľka postavenie žalovanej. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 52 C 157/2013 z 10. septembra 2014 zamietol žalobu [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), a zaviazal ho nahradiť sťažovateľke a intervenientom trovy konania. Na základe odvolania podaného žalobcom, sťažovateľkou a intervenientom na strane sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 14 Co 806/2014 z 10. júla 2018 potvrdil rozsudok okresného súdu z 10. septembra 2014 vo výroku o zamietnutí žaloby, zrušil rozsudok vo výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke a intervenientom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k napadnutému výroku o trovách konania krajský súd konštatoval, že pri určení tarifnej hodnoty jedného úkonu právnej služby je potrebné vychádzať z § 10 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej

republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), teda z hodnoty predmetu sporu, pričom v danom prípade bola hodnota nehnuteľnosti preukázaná kúpnu zmluvou.

3. Po vrátení veci krajským súdom okresný súd uznesením sp. zn. 52 C 157/2013 z 21. novembra 2018 priznal sťažovateľke proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Uznesenie okresného súdu sp. zn. 52 C 157/2013 z 24. januára 2019 o výške trov konania bolo na základe sťažnosti sťažovateľky zrušené uznesením sp. zn. 52 C 157/2013 z 18. júla 2019 z dôvodu nesprávne určenej výšky trov konania.

4. Následne okresný súd opätovne rozhodol o výške trov konania uznesením sp. zn. 52 C 157/2013 z 18. júla 2019 vydaným vyšším súdnym úradníkom, ktorým žalobcovi uložil nahradiť sťažovateľke trovy prvoinštančného konania v sume 11 788,07 € a trovy odvolacieho konania v sume 4 990,98 €. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z hodnoty nehnuteľnosti (kúpnej ceny) uvedenej v kúpnej zmluve z 21. januára 2009. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podala sťažovateľka sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol a v celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka.

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti rekapituluje skutkový stav a uvádza, že 11. septembra 2018 predložila okresnému súdu súkromný znalecký posudok č. 39/2018 zo 7. septembra 2018 vypracovaný [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „znalecký posudok“), ktorým bola všeobecná hodnota nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom konania, stanovená na sumu 1 948 244 €, a to k času začatia poskytovania právnych služieb v roku 2013. Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že konanie vedené okresným súdom sa začalo 21. júna 2013, t. j. ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (účinného do 30. júna 2016), preto bola v zmysle predchádzajúcej právnej úpravy povinná vyčísliť trovy konania v zákonnej trojdňovej lehote. Z tohto dôvodu sťažovateľka vyčíslila vzniknuté trovy konania, vychádzajúc pritom len z kúpnej ceny nehnuteľnosti stanovenej v kúpnej zmluve uzavretej v roku 2009, a to aj napriek tomu, že hodnota nehnuteľnosti bola už v čase začatia poskytovania právnych služieb v roku 2013 podstatne vyššia.

6. Podľa názoru sťažovateľky mal okresný súd pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vychádzať z hodnoty nehnuteľnosti stanovenej v predložennom znaleckom posudku. V tomto prípade nie je podľa sťažovateľky okresný súd viazaný právnym názorom vysloveným krajským súdom v rozsudku z 10. júla 2018, keďže hodnota nehnuteľnosti bola znaleckým posudkom zistená až po rozhodnutí odvolacieho súdu. Sťažovateľka v tejto súvislosti dôvodí, že najpresnejší spôsob stanovenia hodnoty nehnuteľnosti predstavuje práve znalecký posudok, pričom obsah predloženého znaleckého posudku č. 39/2018 bol okresnému súdu v čase jeho rozhodovania o výške trov konania známy, preto mal pri určení tarifnej odmeny vychádzať z hodnoty nehnuteľnosti stanovenej týmto znaleckým posudkom.

7. Skutkové a právne závery okresného súdu v napadnutom uznesení považuje sťažovateľka za „zjavne arbitrárne“ a „z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné“. Je toho názoru, že nepriznaním náhrady trov konania v správnej výške určenej podľa príslušnej právnej normy došlo k porušeniu jej základného práva na spravodlivý súdny proces garantovaný ústavou a základného práva vlastniť majetok.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jej ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„Základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. februára 2020, č. k. 52C/157/2013, porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Bratislava II zo dňa 18. februára 2020, č. k. 52C/157/2013 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Bratislava II je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu sťažovateľa, do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

12.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu na začatie konania pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 165/2015).

14. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľka sa v petite ústavnej sťažnosti síce domáha vyslovenia porušenia čl. 20 ústavy, avšak bez špecifikovania konkrétneho odseku predmetného článku ústavy. Z celého obsahu ústavnej sťažnosti je však zrejmé, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy. Na základe toho ústavný súd ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

15. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

18. Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

19. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Sťažovateľka sa podanou ústavnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu z dôvodu, že okresný súd nesprávne rozhodol o výške trov konania, pretože pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby nevychádzal zo všeobecnej hodnoty nehnuteľností stanovenej znaleckým posudkom zo 7. septembra 2018, ktorý sťažovateľka predložila okresnému súdu, ale z kúpnej ceny nehnuteľností určenej v kúpnej zmluve z 21. januára 2009.

III.1 K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu

21. Prv ako ústavný súd pristúpi k posúdeniu podstatnej sťažostnej argumentácie uvedenej v ústavnej sťažnosti, považuje za nevyhnutné zdôrazniť, že nie je súdom vyššej

inštalácie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto dôvodu ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či bol v konaní pred všeobecnými súdmi náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z tohto zisteného skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

22. Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre opakovane uvádza, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Robins v. Spojené kráľovstvo* z 23. 9. 1997).

23. Vo všeobecnosti však platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi

vedľajšej, postupuje nanajvš zdržanlivo a k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že v posudzovanej veci došlo k extrémnemu zásahu do základného práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces), alebo ak zistí, že zároveň došlo k neprípustnému zásahu aj do iného základného práva (porovnaj m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

24. Inak povedané, problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení aplikovateľného právneho predpisu, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (m. m. I. ÚS 40/2012, I. ÚS 630/2017).

25. V súlade s uvedenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením okresného súdu, pričom dospel k záveru, že argumentácia sťažovateľky predostretá v ústavnej sťažnosti nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu.

26. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že v danom prípade nie je sporná aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky, ale hodnota predmetu sporu (tarifná hodnota), z ktorej sa vypočítala základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby. Okresný súd vychádzal z tarifnej hodnoty 674 750 €, čo je kúpna cena dohodnutá zmluvnými stranami (sťažovateľkou a právnym predchodcom intervenientov, pozn.) v kúpnej zmluve z 21. januára 2009. Sťažovateľka však tvrdí, že tarifnou hodnotou mala byť suma 1 948 244 €, ktorá zodpovedá všeobecnej hodnote nehnuteľností určenej znaleckým posudkom č. 39/2018 zo 7. septembra 2018, a to spätne ku dňu začatia poskytovania právnych služieb sťažovateľke, t. j. k 30. septembru 2013.

27. Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

28. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

29. Z citovaného § 10 ods. 2 vyhlášky je zrejmé, že na určenie tarifnej hodnoty a tým aj základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je rozhodujúci okamih začatia poskytovania právnej služby. V prípade ak cena veci alebo práva, určená na začiatku poskytnutia právnej služby, nebude medzi účastníkmi sporná, bude v súdnom konaní takto zadokumentovaná hodnota veci aj na účely určenia tarifnej odmeny ako základu pre výpočet základnej sadzby tarifnej odmeny advokáta za úkon právnej služby [k tomu pozri aj *Fiačan, I., Kerecman, P., Baricová, J., Hellenbart, V., Sedlačko, F. a kol. Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (advokátska tarifa). Komentár. 1. vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2015.*].

30. Okresný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľky týkajúcej sa nesprávne určenej výšky trov konania v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka, ktorý postupoval v intenciách rozhodnutia odvolacieho súdu a pri určovaní výšky trov konania v uznesení z 3. septembra 2019 vychádzal z tarifnej hodnoty 674 750 € (kúpnej ceny nehnuteľnosti). V konkrétnostiach okresný súd v napadnutom uznesení (bod 20) dodal, že „... v čase rozhodnutia tak súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu si žalovaný aj intervenient náhradu trov konania riadne vyčíslili, čo uvádza aj odvolací súd v bode 41. svojho rozsudku zo dňa 10.07.2018 č. k. 14Co/806/2014-192. Preto dodatočné predloženie znaleckého posudku zo strany žalovaného súd považuje za irelevantné aj za účelové konanie žalovaného.“.

31. V danom prípade je zrejmé, že hodnota nehnuteľností, o ktorých vlastníctvo sa viedol spor, nebola medzi stranami sporu v priebehu konania vo veci samej sporná. Sťažovateľka určenie tarifnej hodnoty zodpovedajúcej kúpnej cene nehnuteľností

stanovenej v kúpnej zmluve z 21. januára 2009 žiadnym spôsobom nerozporovala, pričom aj v samotnom odvolaní proti výroku rozsudku okresného súdu o trovách konania zotrvala na tvrdení, že hodnota nehnuteľností predstavuje sumu 674 750 €, za ktorú sťažovateľka nehnuteľnosti kúpila od právneho predchodcu intervenientov. Sťažovateľka sa až následne po rozhodnutí krajského súdu vo veci samej z 10. júla 2018 dožadovala, aby tarifná hodnota nehnuteľností bola určená v zmysle predloženého znaleckého posudku zo 7. septembra 2018. Za týchto okolností by však podľa názoru ústavného súdu odporovalo princípom spravodlivosti, aby sa tarifná hodnota, z ktorej sa vypočítava základná sadzba tarifnej odmeny pre advokáta, určila z ceny nehnuteľností stanovenej dodatočne vyhotoveným a okresnému súdu predloženým znaleckým posudkom až v septembri 2018, a to aj za situácie, že znaleckým posudkom bola určená cena nehnuteľnosti spätne ku dňu začatia poskytovania právnych služieb (teda k septembru 2013). Okresnému súdu preto nemožno vzhľadom na všetky okolnosti prípadu vytknúť, že konanie sťažovateľky označil za účelové. Sťažovateľke totiž nepochybne nič nebránilo predmetný znalecký posudok preukazujúci (podľa nej reálnu) hodnotu nehnuteľností predložiť okresnému súdu už pred jeho rozhodnutím vo veci samej z 10. septembra 2014, resp. pred rozhodnutím odvolacieho súdu z 10. júla 2018, a nie vyčkávať na výsledok sporu vo veci samej. V tejto súvislosti možno tiež dodať, že kúpna cena stanovená kúpnu zmluvou poskytovala z hľadiska (vtedajšej) hodnoty predmetu sporu (nehnuteľností) určitý návod na to, aby si strany sporu mohli pred začatím súdneho sporu vytvoriť predstavu o nákladnosti vedenia sporu (obdobne I. ÚS 544/2019).

32. Ústavný súd je tak toho názoru, že okresný súd napadnutým uznesením rozhodol o trovách konania v intenciách zákona spôsobom, ktorý nesignalizuje žiaden závažný procesný exces a ani zásah do namietaných práv sťažovateľky. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia.

33. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a napadnutým uznesením okresného súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá

by signalizovala porušenie označených práv a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie.

III.1 K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením okresného súdu

34. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nič nesignalizuje porušenie týchto práv sťažovateľky, keďže ústavný súd v posudzovanej veci nevzhliadol ani porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

36. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu